

ผีนพ้ายมารัตติกาลประหนึ่งถูกสะบัดแค้นด้วยน้ำหมึกจากเหล่าเทพ
 เซียน ท้องฟ้าของเมืองเข็ญนิงยามนี้มีกลิ่นเหม็นไหม้กระจายไปทั่ว ชาวบ้าน
 ที่อยู่ในเมืองหลวงต่างพากันเปิดประตูหน้าต่าง เผื่อภาวนาขอให้ผ่านพ้นคำคืน
 ที่วุ่นวายนี้ไปเสียที

กองกำลังทหารม้าจินอู่คุมเชิงรอออยู่ด้านนอกประตูวัง คบเพลิงในมือ
 ก่อเกิดเป็นภาพร่างของมังกรหลายตัวทอดยาวคดเคี้ยวอยู่ภายใต้คำคืนที่มี
 ให้เห็นไม่บ่อยนัก

ความเงิบสงัดผิดปกติแผ่ปกคลุมไปทั่ว แม้แต่ม้ายังรับรู้ได้ถึง
 บรรยากาศแปลกๆ จนพ่นลมหายใจพิศพาออกมาไม่หยุด เหล่าทหารม้าจินอู่
 ที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดีสามารถถือคบเพลิงไว้ในมือด้วยความสงบ แม้ว่า
 ม้าที่บังคับอยู่นั้นจะมีอาการกระสับกระส่าย

หัวหน้าองค์กรกัษจินอู่ฝ่ายซ้ายนามหลี่ผู้แห่งหน้ามองท้องฟ้ายามราตรี
 พึมพำกับตัวเอง “เป็นหรือตาย พ่ายแพ้หรือชนะ อยู่ที่ช่วงเวลานี้แล้ว”

ฉับพลันนั้นธนูเพลิงดอกหนึ่งได้พุ่งทะยานขึ้นฟ้า มุ่งสู่ทิศทางของ
 วังหลวง หลังกลิ่นน้ำลายลงคอด้วยความประหม่า เขาก็ชูคบเพลิงในมือขึ้น

พร้อมตะโกน “องค์รัชชินีผู้ฟังคำสั่ง จงเร่งฟังประต้วงเข้าไป เวลานี้แม่ทัพซึ่งที่อยู่เฝ้าวังหลวงกำลังเฝ้ารอคอยผลงานและชัยชนะจากพวกเรา”

ทันใดนั้นประต้วงหลวงอันหนักอึ้งก็ถูกเหล่าองค์รัชชินีผู้เปิดดอกอย่างกระหึ้นกระหือหรือ ชั้นที่เฝ้าประตูผู้รอดจากการถูกฆ่าเหยียบย่ำต่างอาศัยช่วงชุลมุนพากันหลบหนีไป

วังหลวงต้องห้ามแห่งนี้ ยามปกติแม้มีเสียงดังเพียงเล็กน้อยก็จะถูกจับกุมทันที แต่ในยามนี้กลับเต็มไปด้วยเสียงเข่นฆ่าด้วยความผยองของเหล่าองค์รัชชินีผู้

อาจกล่าวได้ว่าเป็นฉากหนึ่งของการสังหารหมู่อยู่ฝ่ายเดียว เมื่อคมดาบขององค์รัชชินีผู้เฝ้ารักษาวิ่งขึ้นไปทางตำหนัก เหล่านางกำนัลกับชั้นที่อยู่เฝ้าหรือจะใช้ถึงไม้และเครื่องกระเบื้องเคลือบต่างๆ มาต่อกรกับดาบจริงได้

ฮ่องเต้เหวินตี้ผู้นี้มีนิสัยอ่อนแอ เมื่อพระองค์ขึ้นรับตำแหน่งฮ่องเต้บรรดาญาติทางฝั่งพระมารดาที่เข้ามาแทรกแซงกิจการงานเมือง อำนาจราชสำนักถูกเปลี่ยนมือ ปวงประชตกอยู่ในภาวะลำบากยากแค้น เกรงว่าเมื่อครั้งที่ดำรงตำแหน่งองค์รัชทายาทก็ถูกสยบให้สิ้นความกล้าไปเสียแล้ว เมื่อมีศัตรูต่างแคว้นรุกรานก็รู้จักเพียงอ่อนวอนเทพเจ้าหรือธามหาคำทำนายนจากเหล่านักพรต แม้องค์รัชทายาทที่ถูกแต่งตั้งขึ้นใหม่ नामเงินผู้ดูจะเหมาะสมมากกว่า แต่ทั้งราชสำนักกลับมิอาจทนคอยให้้องค์รัชทายาทผู้มีอัจฉริยภาพพระองค์นี้ สืบทอดราชสมบัติต่อจากฮ่องเต้เหวินตี้ตามครรลองได้

เหล่าแม่ทัพเลือดร้อนอาจหาญมิอาจทนเห็นผู้ครองเมืองที่โละเหะเช่นนี้ได้ พวกเขาจึงฉวยโอกาสที่ฮ่องเต้เหวินตี้เสด็จประพาสออกนอกเขตวังหลวงเพื่อพักผ่อน ร่วมมือกันรวบรวมกำลังทหารไว้ภายใต้ธงสัญลักษณ์ขององค์รัชทายาทเงินผู้เพื่อก่อกบฏ

เหล่าผู้นำกำลังทหารเข้ามายังตำหนักฉุยก่ง ซึ่งเป็นท้องพระโรงสำหรับว่าราชการ แล้วสั่งให้้องค์รัชชินีผู้สละฆ่าเพื่อกระจายกำลังออกค้นหาหัว

ก่อนที่ตัวเขาจะก้าวเท้าเร็วๆ เข้าไปด้านใน

ประกายสีเหลืองอร่ามแวววาวผ่านสู่สายตา เสาค้ำสีแดงแปดต้นประดับด้วยลายเมฆมงคลจากพื้นสู่เพดาน เพื่อรองรับตำแหน่งในวังหลวงอันงดงามแห่งนี้ เขาเยหน้าขึ้นมองไปยังบัลลังก์มังกรอันว่างเปล่าที่ตั้งอยู่บนจุดสูงสุด ก่อนจะรีบร้อนก้าวออกไปทางประตูข้าง

ทั่วทุกแห่งหนึ่งในวังหลวงเต็มไปด้วยเสียงร้องขอความเมตตาของชนที่รวมถึงเสียงก่นด่าของเหล่าสตรี หลีผู้ก้มหน้าก้มตาเดินอย่างรีบร้อน ในที่สุดเขาก็พบช่างอินจายยืนกอดอกอยู่หน้าตำหนักเตี้ยจง

“ท่านแม่ทัพ ขณะนี้ท่านแม่ทัพอวีเหวินกุมตัวฮ่องเต้เหวินตี้ไว้ได้ที่นอกเมืองแล้ว และกำลังรีบรุดมายังวังหลวงขอรับ” หลีผู้ก้าวขึ้นไปข้างหน้าหนึ่งก้าวและรับรายงานความเคลื่อนไหวทางด้านนอกวังให้ช่างอินจายรับรู้สถานการณ์

ช่างอินจายหันมามองหลีผู้ที่ยืนก้มหน้า ใช้เส้มน้ำในมือชี้ไปยังด้านในตำหนักผ่านประตูหลักทั้งสี่ที่เปิดอยู่

หลีผู้มองช่างอินจายด้วยความงุนงง ก่อนจะเลิกชายอารมณ์มัจฉาโฉบบินของตนขึ้น แล้วรีบเดินขึ้นบันไดหินไป มองเห็นเด็กหญิงหน้าตางดงามอายุราวๆ ห้าหกขวบนางหนึ่งนั่งอย่างสงบนิ่งอยู่ภายในตำหนัก ดูจากอายุอานามแล้วคาดว่าเป็นพระธิดาที่ฮ่องเต้เหวินตี้ทรงรักและโปรดปรานที่สุดพระองค์หนึ่ง...องค์หญิงใต้หยาง

องค์หญิงน้อยลุกขึ้นยืนอย่างไม่รีบร้อน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับบุรุษที่มีอาวุธครบมือ กลับยังคงกล้าดูท่าออกมาด้วยเสียงเล็กๆ ของตน ราวกับมิได้มองเห็นความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทั่ววังหลวงด้วยสายตาของพระองค์ “บังอาจ กล้าตีอย่างใดถึงได้ถืออาวุธบุกเข้ามายังตำหนักเตี้ยจง ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วหรือไร”

หลีผู้หันไปมองช่างอินจายซึ่งมีสีหน้าครุ่นคิด ด้วยเกรงว่าเขาจะใจอ่อนจึงรีบล้วงเอากรอบอกไม้ไผ่ที่ใส่คัมภีร์ไขว้ออกมา ก่อนจะดึงจุกออกแล้วโยนลงไปบนพื้นโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตา

ขณะที่ซึ่งอินจางยังตกตะลึงอยู่นั้น เขาก็เห็นจุกของกระบอกยาพิษที่ตกอยู่บนพื้น จึงขมวดคิ้วแล้วกลับมาปฏิบัติกริยาตอบสนองด้วยการก้มหน้าเดินลงบันไดหินจากไป สุดท้ายเป็นหลี่ผู้ที่เข้ามาปิดประตูหลักของตำหนักเตี้ยฉงด้วยมือของเขาเอง จังหวะที่กำลังจะปิดประตู สายตาเขาก็ประสานเข้ากับสายตาขององค์หญิงได้หย่าง

องค์หญิงน้อยไม่เพียงไม่รู้สึกลัวตลึงหวัดหวั่นท่ามกลางกลุ่มควันสีเทาที่พุ่งขึ้นมา สีหน้ากลับเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งของสตรีในราชสกุลชั้นสูงผู้มีเกียรติ นางยกแขนเสื้อที่งดงามขึ้นมาปิดจุกกับปากของตัวเองไว้พร้อมจ้องเขา

ชั่วขณะนั้นหลี่ผู้รู้สึกแข่งขานอ่อนแรงราวกับคนไร้กำลัง

เขาหันหลังให้แล้วเดินไปยืนอยู่ด้านหลังของซึ่งอินจาง เพื่อรอให้องค์หญิงน้อยผู้มีจิตใจเข้มแข็งหมดลมหายใจลง แล้วค่อยเข้าไปเก็บศพ

พวกเขาที่เป็นองค์กรักซ์จินอู่ ต่อให้โหดเหี้ยมปาเถื่อนอย่างไรก็มีอาจใช้อาวุธมีคมสังหารคนแก่และเด็กได้ เรื่องนี้เป็นกฎเหล็กสำคัญที่ครั้งหนึ่งซึ่งอินจาง...ผู้บัญชาการกององค์กรักซ์จินอู่เคยกล่าวออกมาเอง

รออยู่ได้สักระยะก็มีทหารส่งสารขี่ม้าเร็วนำจดหมายมามอบให้ซึ่งอินจาง

“รายงาน! ท่านแม่ทัพผู้เฉาะช่วงและองค์กรักซ์ทายาทเจิ้นอู่เสียชีวิตแล้วทั้งคู่ขอรับ” เมื่อรายงานจบ ถึงได้ลงจากหลังม้า เนื่องจากเคลื่อนไหวอย่างเร่งรีบร้อนรน หน้าผากของทหารผู้นำจดหมายมาส่งจึงเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อมือที่ยกขึ้นทำความเคารพยังไม่หาย

ซึ่งอินจางได้ยืนดั่งนั้นก็รีบหันหลังกลับไปและถือประตูตำหนักออกดัง ‘ปัง’ ภาพที่ประจักษ์แก่สายตาก็คือร่างขององค์หญิงน้อยที่สลบไสลอยู่บนพื้น ผ้าเช็ดหน้าที่ปิดจุกไว้เปียกชุ่มไปด้วยน้ำ ราวกับนางล่วงรู้แผนการของเหล่าองค์กรักซ์จินอู่แต่แรกแล้ว จึงได้เตรียมการล่วงหน้าไว้เช่นนั้น

เขาหันไปส่งสายตาเป็นสัญญาณให้หลี่ผู้ซึ่งก็เข้าใจได้ในทันที ก่อนพาทหารส่งสารผู้นั้นเข้าไปด้านในตำหนักพร้อมกับซึ่งอินจาง

ซึ่งอินจางเปิดหน้าต่างที่อยู่ใกล้กับเขาที่สุดออก จากนั้นก็หันกลับมา
อุ้มองค์หญิงน้อยที่ใบหน้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วง แล้วรีบพาไปตรงหน้าต่าง

รจนเด็กหญิงตัวน้อยค่อยๆ กลับมามีลมหายใจแผ่วเบา เขาจึงพูด
ออกมาด้วยเสียงทุ้มลึก “หลี่ผู้ หลังจากผ่านพ้นคืนนี้ไป แผ่นดินนี้คงเปลี่ยน
ไปแล้ว” เขาค่อยๆ นวดมือเท้า ช่วยปลดคอเสื้อขององค์หญิงตัวน้อยให้คลาย
ออกแล้วจึงพูดต่อ “ท่านพ่อฆ่าตายแล้ว เกรงว่าข้าเองก็คงมีชีวิตรอดอยู่ได้อีก
ไม่นาน หากรัชสมัยใหม่ยังคงเจริญรอยตามเส้นทางสายเดิมของราชวงศ์เก่า
เช่นนั้นมิสู้ให้เด็กน้อยผู้นี้ลองเผชิญตูลักครั้ง อย่างน้อยก็ได้ร่วมทนลำบากไป
พร้อมกับปวงประชา แต่ถักรัชสมัยใหม่เป็นไปอย่างสงบสุขเรียบร้อยดี ก็ให้นาง
ได้ใช้ชีวิตสงบเรียบง่ายอย่างคนธรรมดาเสีย หลี่ผู้...เจ้าพานางหนีไปเถิด”

ในช่วงเวลาหนึ่งลือหน้าหวานเช่นนี้ หลี่ผู้ถึงกับโยนดาบในมือทิ้งแล้ว
คุกเข่าลงตรงหน้าต่างซึ่งอินจาง “ผู้น้อยจะร่วมรุกร่วมถอยไปพร้อมกับท่านแม่ทัพ
เท่านั้น กององครักษ์จินอู่ไม่มีคนขี่ขลาด ข้า...หลี่ผู้ยังไม่อาจรักษาตัวรอดไป
วันๆ”

เมื่อทหารส่งสารเห็นผู้นำทัพทั้งสองเป็นเช่นนี้ ก็รีบคุกเข่าโขกศีรษะ
กับพื้นทันที

ซึ่งอินจางถอนหายใจออกมา ก่อนจะเข้าไปช่วยพยุงให้หลี่ผู้ลุกขึ้น

“หลี่ผู้ ถือเสียว่าเป็นการอำนวยการให้แก่ลูกที่ยังไม่ลืมตาดูโลกของข้า
เถิด หากข้าต้องจากไปเช่นนั้นท่านพอจริงๆ เช่นนั้นแล้ว สตรีมากมายในจวน
สกุลซ่งของข้าจะให้ใครไปช่วยดูแลได้เล่า อวีเหวินกวางอย่างนั้นหรือ”

หลี่ผู้กะพริบตาปริบๆ เหยหน้าที่ก้มอยู่ขึ้นอีกครา รวากับว่าเขามารับ
คำสั่งธรรมดาๆ คำสั่งหนึ่งในกลางดึกของวันธรรมดาๆ วันหนึ่งเท่านั้น เขายื่น
มือออกไปอุ้มองค์หญิงใต้หยางที่ยังสลบไม่ได้สติขึ้นมา แล้วหันไปพยักหน้า
ให้ซึ่งอินจางอย่างเงี้ยบบัง ซึ่งอินจางเห็นเช่นนั้นก็รีบก้มตัวลงเก็บดาบของ
หลี่ผู้ที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา แล้วยื่นส่งให้ทหารส่งสารหนุ่มที่กำลังยืนตกลใจ
อยู่ด้านหลัง ก่อนจะตบเบาๆ ลงไปที่หน้าอกของเด็กหนุ่ม และโบกมือให้

พวกเขาทั้งคู่

แสงรุ่งอรุณของวันใหม่ใกล้เข้ามาแล้ว อวีเหวินก่วงนำกำลังคนจากร
ภายนอกผ่านเข้ามาทางประตูวังหลวงที่ถูกทำลายลงไปก่อนหน้าแล้วด้วยความ
เหิมเกริม

ซึ่งอินจางคุกเข่าลงหน้าประตูหลักตำหนักฉุยก่ง เพื่อรอรับเสด็จเจ้านาย
พระองค์ใหม่ของแคว้นที่สถานการณ์ยังคงอ่อนแออันตรายแห่งนี้

“ซึ่งอินจาง ผู้บัญชาการกององครักษ์จินอู่ น้อมรับเสด็จพระองค์ทวนคิน
วังหลวงพะยะคะ”

เมื่อซึ่งอินจางเอ่ยปากออกมาคำแรก เหล่าองครักษ์จินอู่ก็รีบสละอาวุธ
ในมือทิ้ง แล้วพากันคุกเข่าลงกับพื้นอย่างเป็นระเบียบ

ตลอดทางที่อวีเหวินก่วงเดินทางมาจนถึงวังหลวง ล้วนได้รับความเคารพ
อย่างเต็มพิธีพร้อมด้วยเสียงร้องถวายพระพร ‘ขอพระองค์ทรงพระเจริญ’
การพลัดเปลี่ยนราชสกุลภายในวังหลวงได้เริ่มขึ้นอีกครั้ง

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่เสด็จเข้าไปยังตำหนักฉุยก่งและรีบสถาปนาตัวเอง
ขึ้นทันที ด้วยเกรงว่าคำคินยาวนานอาจเกิดการเปลี่ยนแปลง หากล่าช้าออกไป
ก็จะยิ่งยุ่งยาก

ไม่มีใครได้รู้ว่าหลังจากอวีเหวินก่วงสถาปนาตนเองขึ้นครองราชย์แล้ว
เกิดอะไรขึ้นภายในตำหนักฉุยก่งบ้าง เพียงแต่หลังจากผู้บัญชาการกององครักษ์
จินอู่เข้าไปด้านในแล้วก็ไม่ได้กลับออกมาอีกเลย

วันถัดมาข่าวคราวการเปลี่ยนรัชสมัยใหม่ของแคว้นต้าเหลียงก็แพร่
สะพัดไปทั่ว บรรดาพระญาติใกล้ชิดล้วนได้ดิบได้ดีไปพร้อมกัน ส่วนนุรุษ
ทุกคนในจวนสกุลซึ่งล้วนหายสาบสูญไปสิ้นในชั่วข้ามคืน

ท่านแม่ทัพผู้เฒ่าซึ่งได้รับบรรดาศักดิ์เป็นเงินกั๊กง ทินนาม ‘หย่ง’¹
ซึ่งอินจางได้รับแต่งตั้งเป็นอ่องหวายหนาน อ่องบรรดาศักดิ์นอกราชสกุล

ซูหยินซ่งได้รับป้ายทองอาญาสิทธิ์ ๓๖๖๖๖...ได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษจากฮ่องเต้พระองค์ใหม่

ทันทีที่ข่าวการได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นเงินกั้วกงกับอ่องหวายหนานมาถึง ซายาอ่องหวายหนานก็ให้กำเนิดหนึ่งบุตรชายหนึ่งบุตรธิดาออกมาพอดี กลายเป็นข่าวดีข่าวใหญ่ของรัชสมัยใหม่

ซ่งอันจางกับซูหยินมีบุตรด้วยกันมาสามคนแล้ว พอทารกในครรภ์ถือกำเนิดออกมาเป็นแฝดชายหญิง ซูหยินผู้เฒ่าซ่งก็ตั้งต้นยินดีจนเป็นลมล้มพับไป

สุดท้ายทุกคนในจวนสกุลซ่งก็ได้อาศัยบารมีนายหญิงของจวนที่ยังมีชีวิตรอด เมื่องานเลี้ยงครบเดือนของเด็กแฝดชายหญิงมาถึง ฮ่องเต้ก็หยิบพู่กันขึ้นนามจกอักษรประทานนามให้แก่ ‘พวกเขา’ ด้วยพระองค์เอง

เมื่อเปิดดูก็เห็นว่านำหมึกบนราชโองการยังไม่แห้งดีด้วยซ้ำ คุณหนูสกุลซ่งสามคนแรกรวมหนึ่งคุณหนูคนเล็กล้วนคู่ควรกับคำว่า ‘จิน จื่อ อี้ เยว่’¹ สี่คำนี้ยิ่งนัก

หากมิใช่เป็นการพระราชทานนามจากฮ่องเต้เองแล้ว ชนชั้นสูงทั่วหล้าหามิใครกล้าพอที่จะตั้งชื่อบุตรของตนด้วยคำสูงส่งหาใดเปรียบเช่นนี้ไม่

ส่วนบุตรชายสายตรงสกุลซ่ง พระราชทานชื่อ ‘หยวน’² ให้

หยวนเป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้น เปิดศักราชใหม่ ทุกสิ่งผันแปรไปให้พื้นฟูกลับมามีชีวิตชีวา

ในสายตาของพระองค์ สิ่งนี้อาจถือเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความคาดหวังให้เหล่า ‘ยุวชนรุ่นใหม่’ นี้ นำพาแว่นตาเหลี่ยมให้เจริญรุ่งโรจน์ต่อไป

¹ มีความหมายว่า กล้าหาญ

² ความหมายคือกิ่งทองใบหยก

สิบห้าปีต่อมา

เมื่อคำคืนมาเยือน ณ ตรอกจิ้งหมีง ความครึกครื้นของที่แห่งนี้เรียกได้ว่าเป็นสวรรค์บนโลกมนุษย์ เนื่องจากเป็นช่วงที่ตรงกับการสอบคัดเลือกขุนนาง ช่วงต้นปีพอดี บนถนนจึงคลาคล่ำไปด้วยบัณฑิตที่มีรูปลักษณ์เก๋เลี้ยงกลา

ภายใต้ชายคากระเบื้องของย่านเริงรมย์ ป้ายเชิญชวนของร้านรวงต่างๆ ปลิวพลิวไปตามแรงลม สตรีวัยกลางคนหน้าตาดีคอยยืนเรียกแขกอยู่ตามข้างทาง

“คุณชายน้อยท่านนี้ ตอนนี้จางชื่อชื่อ...บุปผางามนามระบือกำลังขับขานบทเพลงอยู่ด้านใน คุณชายจะไม่ลองเข้ามาชมดูหน่อยหรือเจ้าคะ”

เนื่องด้วยไม่มีบ่าวติดตามที่จะคอยช่วยแบกตำราให้ เด็กหนุ่มจึงสะพายกระเป๋าตำราด้วยตัวเอง เขาหันหน้าไปปฏิเสธนางด้วยอาการหน้าแดง

สตรีวัยกลางคนนางนั้นดูเหมือนจะไม่ยอมแพ้ ยังคงบ่นยืมเชิญชวนต่อ “แค่ชมดู ไม่ต้องเสียเงินเจ้าคะ”

เด็กหนุ่มท่าทางเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งเงยหน้าเหลือบมองขึ้นไปยังหอที่สูงใหญ่สามชั้น แล้วได้แต่กัดฟันปฏิเสธไปอีกรอบ

สิ่งก่อสร้างแห่งนี้ดูจะหรูหราโอ่อ่าเกินไป ยังมีร้านอาหารขนาดใหญ่อีกห้าแห่งที่เชื่อมต่อกันด้วยสะพานไม้ นี่ไม่ใช่สถานที่ที่บัณฑิตยากจนจากชนบทเช่นเขาจะก้าวล่วงเข้าไปได้

เวลานี้ทะเลสาบข้างตรอกจิ้งหมีงมีเรือขนาดเล็กลอยลำอยู่บ้าง สาวใช้

เยาว์วัยนางหนึ่งถือโคมไฟส่องแสงสว่างให้แก่สตรีอีกนางชมทิวทัศน์ยามค่ำคืน แต่คุณหนูในชุดหุรุกรานางนั้นกลับมิได้มองไปยังทะเลสาบ ทว่ากำลังจ้องไปที่แสงไฟจากหอผานโหลวที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

ครุฑนี้ผู้หนึ่งรออยู่ในเรือมานานแล้ว นางก้าวขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือ ก่อนจะเอ่ยเตือนยี้มๆ “องค์หญิงห้า ท่านถอยห่างจากทะเลสาบมาหน่อยเถิด ตกน้ำตกไฟไปไม่ใช่เรื่องดี อาจทำให้เสื่อมเกียรติราชสกุลได้”

สตรีสูงศักดิ์ผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘องค์หญิงห้า’ เม้มปากพลางขมวดคิ้ว
“เหตุใดเจ้าถึงไปได้ แต่เข้าไปไม่ได้เล่า”

เมื่อถามเสร็จจึงหันกลับมา

หนุ่มน้อยผู้มาใหม่อยู่ในชุดเสื้อคอกลม แขนกว้าง ปักดันทอง บน
ศีรษะสวมหมวกครอบผมปักดันทอง ประดับดอกไม้สีแดงสดข้างหู ดูเป็น
คุณชายจากตระกูลสูงศักดิ์ผู้หนึ่ง

เสี่ยวอู๋รู้สึกโกรธขึ้นมา “รูปโฉมงดงามก็แล้วไปเถิด ยังจะประดับดอกไม้
อีก ทำเช่นนั้นมิเท่ากับแกล้งกันให้ได้ฮับอายหรือไร”

ช่งป้อหยวนขยับนิ้วเรียวย้ายปลายมัจฉาทองที่แขวนอยู่ข้างเอวเล่น ก่อน
จะพูดขึ้นอย่างเกรงใจ “น้องสาวของกระหม่อมไม่ชอบดอกไม้ ในวันพรุ่งนี้
ให้น้องสาวของกระหม่อมมาอยู่เป็นเพื่อนองค์หญิงดีหรือไม่พะยะค่ะ”

เสี่ยวอู๋หันกลับมาจ้องอีกฝ่ายทันที “ข้าจะได้ออกมาเที่ยวเล่นข้างนอก
ก็แค่สองสามวันเท่านั้นละ เจ้าอย่าหาเรื่องให้ข้าเหนื่อยเลย ซึ่งไปเยิ่นนั้นะหรือ
ไม่พ้นวันนี้อาหญิงเล็กก็คงจะรู้แล้วว่าข้ามาที่ตรอกจิ้งหมิงนี้”

ช่งป้อหยวนเงยหน้ามองขึ้นไปยังแสงละลานตาของหอผานโหลว แล้ว
ส่งเสียง ‘จู้’ ออกมาอย่างเสียดาย “ผู้คนมาที่หอเจิ้งรมย์ล้วนเพื่อสรรหาความ
แปลกใหม่ หาได้มีคนจำพวกชายโหดหญิงงามเมืองไม่ สตรีธรรมดาทั่วไป
ล้วนไปได้ แล้วเหตุใดองค์หญิงถึงจะเสด็จไปไม่ได้เล่า”

เสี่ยวอู๋มองมาที่ช่งป้อหยวน มองเสียจนนางเริ่มรู้สึกงุนงงว่าตัวเองมีอะไร
ที่ผิดแปลกไปหรือไม่ ก่อนจะค่อยๆ สายหน้า “นั่นไม่ได้ ข้าเป็นถึงองค์หญิง
ของราชวงศ์นี้ ควรประพடுத்தินให้เป็นแบบอย่างแก่ปวงประชา จะทำเพื่อ
ความสำคัญของตนเองฝ่ายเดียวได้อย่างไร”

ช่งป้อหยวนส่งเสียงหัวเราะซ้ำซ้อนออกมาอย่างขบขัน

ทันใดนั้นเสี่ยวอู๋ก็หันมามองช่งป้อหยวน “เจ้าบอกว่าหญิงสาวในหอ
แห่งนี้ไม่เคยได้สัมผัสเรื่องสนุกๆ แปลกใหม่มาก่อนหรือ ของกินดีๆ ก็ไม่เคย
ได้ลิ้มลองใช้หรือไม่ แล้วพวกนางใช้ชีวิตกันได้อย่างไร”

ช่งป้อหยวนชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะตอบอย่างมีไหวพริบ “แน่นอนว่ามีหญิงสาวที่อยากหลุดพ้นจากสถานที่แห่งนี้ และเช่นเดียวกันก็มีผู้ที่คิดอยากเข้าไปเพื่อปากท้องของตน โลกนี้จะมีเรื่องสมปรารถนามากมายถึงเพียงนั้นได้อะไรพะยะค่ะ”

เสี่ยวอู่เหลือบมองช่งป้อหยวนแล้วเอ่ยออกมาอย่างหงอยๆ “อ้อ เช่นนั้นก็ไม่ต้องอะไรจากชีวิตในวังนะสิ”

ช่งป้อหยวนมองใบหน้าเล็กๆ ดั่งตุ๊กตาขององค์หญิงน้อยที่ดูหงอยเหงาแล้วก็ได้แต่ยิ้มบางโดยไม่พูดอะไร

สาวใช้ที่ถือโคมไฟแอบเหลือบมองชายหนุ่มรูปงามผู้มีศักดิ์เป็น ‘พระมาตุลา’ อยู่ข้างหลังเจ้านายตนเอง ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาเป็นลูกผู้ดีมีสกุลที่หัวแข็ง แต่ยังคงถูกรอยยิ้มเฉยเมยไม่ยี่หระนั้นทำให้คิดฟุ้งซ่านได้อยู่เสมอ

เมืองเข็ียนจึงมีคำกล่าวว่า ลูกหลานต้อนรับรัชสมัยใหม่ ทั่วให้อำนวยชัย ปวงราษฎรไซ้รั้งมีศรีสุข ทั่วทุกถิ่นปรองดองผองมงคล คำว่า ‘ลูกหลาน’ ในที่นี้ก็คือคุณชายช่งผู้โด่งดัง ถึงแม้จะเกิดมาพร้อมโรคที่ทำให้ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรธิดาได้ แต่ก็มีคำเล่าลือว่า คุณชายช่งผู้นี้ยัง ‘มีดี’ อยู่บ้างหาไม่แล้ว ‘กระสอบฟาง’³ คนหนึ่งจะเล็ดลอดเข้าไปยังห้องพักของบุปผางาม อันดับหนึ่งอย่างซูล้นได้อย่างไร

³ เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่ดูดีภายนอก แต่ภายในไม่มีสาระ ใช้เปรียบเปรยถึงคนโง่หรือคนไร้ความสามารถ

แคว้นต้าเหลียงก่อตั้งมาได้สิบห้าปีแล้ว แม้ขุนนางข้าราชการสำนักจะมีได้
ปกครองบ้านเมืองด้วยความโหดร้ายเผด็จการเฉกเช่นราชวงศ์เก๋อ แต่กลับ
เบาศาสตร์ขาดศิลป์ อีกทั้งอิทธิพลของผู้มีอำนาจก็ยิ่งทำให้สถานการณ์ถดถอย
ราษฎรเริ่มไม่พอใจมากขึ้น

ล่วงพ้นยามไฮ⁴ มาได้สักครู่ มีเรือแจวลำน้อยที่สลักอักษร ‘ซ่ง’ ลีของ
ลำหนึ่งลอยลำเข้ามาใกล้

จังหวะที่เรือทั้งสองลำลอยเข้ามาใกล้จนเกือบจะชิดกัน บ่าวรับใช้ผู้หนึ่ง
ก็ก้าวขึ้นเรือมา แล้วกราบทูลด้วยความเคารพนบอบอย่างสูง “องค์หญิง
หย่งฉิ่งทรงพระเจริญพันปี ก่อนที่ฮูหยินผู้เฒ่าจะเข้านอนได้สั่งให้บ่าวมาเรียนว่า
ฟ้ามีดแล้ว เรียนเชิญเสด็จองค์หญิงกับคุณชายกลับจวนขอรับ”

ซ่งป้อหยวนรีบหันไปถามบ่าวเยาว์วัยผู้นั้น “พี่หญิงรองเข้านอนหรือยัง”

“ก๊วยเฟย⁵ เหนียงเหนียง⁶ ทรงเป็นห่วงองค์หญิงกับคุณชาย จึงยังไม่เข้า

---

⁴ คำเรียกช่วงเวลาแบบจีนโบราณ ตรงกับ 21.00 - 22.59 นาฬิกา

⁵ ตำแหน่งพระสนมระดับสูง

⁶ คำสร้อยที่ใช้เรียกต่อท้ายเพื่อใช้ยกย่องสตรีบรรดาคักดีชั้นสูง

บรรทมชอบรับ” บ่าวรับใช้ผู้นั้นตอบกลับอย่างเคารพนบ

“องค์หญิง เช่นนั้นพวกเรารีบกลับกันเถิด อย่าปล่อยให้พี่หญิงรอง ต้องคอยอย่างป็นกังวลเลยพะยะค่ะ”

พี่หญิงคนรองของช่งป้อหยวนนามว่าช่งไปจื่อ เพิ่งเข้าวังได้ไม่นาน บรรดาศักดิ์ที่ได้รับเมื่อแรกเข้าวังก็คือก๊วยเพย หลังจากเข้าวังไปแล้ว นี่ถือเป็นครั้งแรกที่พี่หญิงรองได้กลับมาเยี่ยมบ้าน หากไม่ใช่เพราะเสียวู่เออาแต่รบเร้าให้ออกมาเที่ยวเล่นเป็นเพื่อนละก็ ช่งป้อหยวนไม่มีทางหึ่งโอกาสที่ทำได้ยากยิ่งเช่นนี้ออกจากจวน

อวีเหวินหลิวซูหันไปมองหอฝานโหลวที่ใหญ่โตหลังนั้นอีกครั้งอย่างนึกเสียดาย ก่อนหันมาพยักหน้าให้ช่งป้อหยวน “ได้ กลับกันก่อนเถิด เราไม่ควรปล่อยให้จวงก๊วยเพย⁷ เป็นกังวล” พูดจบก็วางมือลงบนแขนของสาวใช้ แล้วพากันเดินเข้าไปด้านในเรือ

ช่งป้อหยวนเอ่ยล้อตามหลังนาง “องค์หญิงเยาว์ชันษานัก ทว่ารู้จักให้ ความเคารพต่อผู้อาวุโสแล้ว”

อวีเหวินหลิวซูหันกลับมาจ้องอีกฝ่ายทันที “เจ้าก็โตมารุ่นราวคราวเดียวกับข้า ข้ายังไม่ว่าอะไรเลย หากมิใช่เพราะพี่หญิงอาจื่อติดกับข้าอย่างมากละก็ ตอนนี้เสด็จพ่อจะลู่ขอพี่หญิงอาจื่อ ข้าคงไม่ยอมเด็ดขาด”

ช่งป้อหยวนยกมือขึ้นปิดปากแล้วลอบยิ้ม

เรือที่ได้รับการประดับประดาอย่างหรูหราลอยโคลงเคลงอยู่ในทะเลสาบ ถึงแม้คนเรือคิดอยากจะเร่งความเร็ว แต่เรือประเภทนี้ก็มิอาจเพิ่มความเร็วมากไปกว่านี้ได้แล้ว

ช่งป้อหยวนยื่นเอามือไขว้หลังอยู่ด้านหลังอวีเหวินหลิวซู ทันใดนั้นก็ปรบมือราวกับนี่อะไรบางอย่างขึ้นได้ “ไม่กี่วันก่อนข้าได้ยินมาว่าท่านอ่องเจียงจะเสด็จจากดินแดนคักตินากลับมาเปี่ยนจิง เช่นนั้นก็หมายความว่า

⁷ ตำแหน่งพระสนมชั้น ก๊วยเพย ทินนาม จวง

ท่านหญิงอันหยางจะคัดเลือกราชบุตรชายแล้วสินะ”

เมื่ออวีเหินหลิวชู่ได้ยินประโยคนี้เข้าพลันรีบหันกลับมา น้ำตาเอ่อคลอ ขณะจ้องกลับไปข้างช่องป้อหยวน “ข้ารู้แล้ว! ข้าทูลขอเสด็จพ้ออยู่ตั้งสามวันห้าวัน กว่าเสด็จพ้อจะพระราชทานอนุญาตให้ข้าตามเสด็จพี่หญิงอาจือกลับมาเยี่ยมบ้าน ที่ออกมาครั้งนี้ก็เพื่อหนีมาพักใจจากเรื่องนี้ เจ้าก็ช่างดีเหลือเกินนะ ดันเอาเกลือมาสาदीใส่หัวใจข้าได้”

องค์หญิงในวัยแรกแย้มผู้นี้ไม่โปรดบุรุษ เพียงรักใคร่ชมชอบท่านหญิงอันหยางซึ่งเป็นอาหญิงเล็กของตนผู้เดียว เรื่องเช่นนี้ต่อให้อยู่ในรัชสมัยที่เปิดกว้างอย่างราชวงศ์ก่อน ก็มีอาจได้รับการยอมรับจากปวงประชาแน่นอน

ช่องป้อหยวนอดรู้สึกผิดไม่ได้ นางยื่นคอสอดมือเข้าไปในชุดแขนกว้างก่อนจะเดินขึ้นไปข้างหน้าแล้วขอโทษขอโพย

เสี่ยวอู่ยังคงไม่หายโกรธ ส่วนช่องป้อหยวนกลับใจลอยไปไกล ช่องเต๋มีเสด็จลุงที่ยังมีชีวิตอยู่เพียงคนเดียว ประจวบกับที่ท่านอ่องเจียดังเองก็มีบุตรีสายตรงเพียงคนเดียว ยิ่งไปกว่านั้น ท่านหญิงอันหยางยังฉลาดหลักแหลม จนได้รับความเมตตาเอ็นดูจากช่องเต๋ อีกทั้งได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในวังมาตั้งแต่เล็ก ที่นางกลัวก็คือช่องเต๋จะเลอะเลือนไปชั่วขณะแล้วออกราชโองการพระราชทานท่านหญิงให้สมรสกับตน เช่นนั้นคงแย่นะ

สำหรับตัวช่องป้อหยวนเองแล้ว นางก็แค่ ‘หมอนปักกลาย’ หรือ ‘กระสอบฟาง’ คนหนึ่งเท่านั้น หัวเมืองเขี่ยนจึงมีใครไม่รู้เรื่องกระอักกระอ่วนของนางบ้าง? ทั้งผู้เฒ่าผู้แก่ลูกเล็กเด็กแดงต่างรู้ว่านางมีโรคประจำตัวที่ทำให้ไร้สมรรถภาพในการให้กำเนิดบุตร

หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ตัวนางไม่ต่างอะไรจากชนที่ในวังหลวงพวกนั้นล้วนเป็น ‘บุรุษระดับล่าง’ ก็เท่านั้น

ผู้อื่นอาจจินตนิมิตกันเพื่อที่จะปีนเข้ามาเกี่ยวข้องกับสกุลช่งแห่งจวนเงินกั้วง แต่เป็นไปได้ที่ท่านหญิงผู้มีเพียงหนึ่งไม่มีสองพระองค์นี้จะแต่งกับนาง ทว่าดูจากความโปรดปรานที่ช่องเต๋ทรงมีต่อคนสกุลช่งแล้ว ก็มีแนวโน้มว่า

จะโปรดให้ตำแหน่งนายหญิงว่างเว้นไว้เช่นนี้ มากกว่าที่จะให้สตรีทั่วไปแต่งเข้ามาเป็นนายหญิงของจวนเงินกั้วกง

นางคิดใคร่ครวญอยู่ในใจ โดยไม่รู้ตัวว่ามีระเบิดลูกใหญ่ลูกหนึ่งกำลังรอนางอยู่บนฝั่ง

เมื่อเรือลอยใกล้เข้าฝั่ง คนผู้หนึ่งก็กระโดดพลิวลงจากหลังม้า แล้วส่งเสียงตะโกนมาทางเรืออย่างเกรี้ยวกราด “ช่งป้อหยวน! เจ้าจงใจไม่พาข้าออกมามีด้วยไซ้หรือไม่”

ช่งป้อหยวนที่ถูกตะโกนเรียกสะดุ้ง หันไปมองช่งไปเยที่ยืนอยู่บนฝั่ง ผ่านหน้าต่างเรือ สตรีผู้นี้ก็คือน้องสาวของตนเอง...หรือจริงๆ แล้วก็คือแฝดคนน้องของนาง เพียงเพราะนางเกิดก่อนครู่เดียว ชีวิตของนางจึงถูกท่านแม่จับไปผูกติดกับพระเมตตาทที่จวนสกุลช่งได้รับ

เหตุเพราะจวนเงินกั้วกงมีแต่เด็กและสตรี ในจวนไร่ซึ่งผู้ใหญ่ที่เป็นบุรุษ เมื่อพี่น้องที่เป็นสตรีเติบโตออกไป อาจถูกบ้านสามรั้งแถมเนื่องจากสกุลเดิมไร่ซึ่งอำนาจก็เป็นได้ ในเวลานั้นมารดาซึ่งเพิ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นชายา อ่องหวายหนานจึงตัดสินใจทำเรื่องอย่างการปลอมหญิงเป็นชายโดยไม่ลังเล

ช่งป้อหยวนมิใช่ช่งป้อหยวนที่เป็นตัวตนของนาง แต่เป็นสัญลักษณ์แห่งพระเมตตาทที่จวนสกุลช่งได้รับ และเป็นเครื่องรางคุ้มภัยให้แก่พี่น้องในจวนเงินกั้วกงแห่งนี้

เมื่อครั้งยังเล็กนางเคยคิดโกรธ เพราะทุกๆ ที่เกิดมาจากกรรมเดียวกันแท้ๆ แต่คนน้องกลับสามารถแต่งตัวได้อย่างสดใสหลากหลาย ส่วนตัวนางกลับทำได้เพียงใช้ผ้ารัดหน้าอก แล้วยังถูกอาจารย์ตื้ออยู่บ่อยๆ แต่เมื่อเติบโตใหญ่ นางกลับรู้สึกยินดีที่ท่านแม่เลือกนาง นางไม่เพียงปกป้องพี่น้องของตนได้ ยังมีอิสระที่จะเลือกทำเรื่องต่างๆ เพิ่มขึ้นมากมาย

เสี่ยวอู๋ยังคงสะอื้นให้ หยดน้ำตาเป็นประกายเกาะอยู่บนขนตา ทำให้นางอดรู้สึกสงสารไม่ได้

ช่งป้อหยวนลองคิดในมุขกลับกันดู ข้าควรวางเช่นนี้สำหรับเสี่ยวอู๋ก็คือ

สายฟ้าฟาดตึ๋ง นี่เอง นางนั่งยองๆ ลงตรงหน้าเสี้ยวอู่ แล้วเอนตัวไปกระซิบข้างหู “พวกเรามาหาวิธีทำให้ท่านหญิงรั้งอยู่ที่เปี่ยนจิงเสี่ยวก็สิ้นเรื่องแล้วมิใช่หรือ”

เสี้ยวอู่เงยหน้าขึ้นมามองนาง แว่วลละล้าล่งทำอะไรไม่ถูกปรากฏขึ้นในดวงตาที่ยังฉ่ำด้วยหยาดน้ำ “เจ้าจะไปมีวิธีอะไรได้? นอกจากก่อเรื่องกับหาความสำคัญไปทั่วแล้ว เจ้ายังทำอะไรเป็นอย่างนั้นหรือ”

คำพูดประโยคนี้ทำเอาความกระตือรือร้นที่จะช่วยเหลือของซ่งป้อหยวนสลายไปสิ้น นางยึดตัวขึ้นแล้วคิดอยู่สักพัก ก่อนจะเฝ้าปากพูด “ข้ายังมีน้องสาวที่เฉลียวฉลาดอยู่อีกคนนี่”

เสี้ยวอู่ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตาโดยไม่พูดอะไรแล้วเดิน ‘ตึง ตึง ตึง’ ขึ้นไปบนดาดฟ้าเร็ว

สาวใช้เดินตามหลังนางมาอย่างหวาดๆ “องค์หญิง องค์หญิงเพคะ พระองค์ทรงซำลงหน่อยเถิดเพคะ ไอ่หย่า”

ซ่งป้อหยวนยืนยิ้มน้อยๆ อยู่ด้านในเรือ คนเรือส่งเสียงทักทายมาเบาๆ “คุณชายขอรับ คินนี่คุณชายใหญ่จากคฤหาสน์สกุลจิงผู้นั้น เขาเข้ามาสร้างความวุ่นวายที่หอฝานโหลวอีกแล้ว สกุลจิงมีองค์ชายสามคอยหนุนหลังอยู่ที่ห้องเราไม่กล้าไล่ออกไป ทำได้แค่คอยประจบเอาใจ หากปล่อยให้ก่อความวุ่นวายต่อไปเช่นนี้ แล้วเมื่อไรจะจบสิ้นเสียทีเล่าขอรับ”

ซ่งป้อหยวนหันกลับมา ก่อนปลดตอกไม้สีแดงสดบนศีรษะลง ลูบไปมาที่ก้านของมันแล้วพยักหน้า “ปล่อยไปเช่นนั้นก่อนเถิด หอฝานโหลวต้องไม่เข้าไปข้องแวะกับการทำหั่นกันระหว่างเชื้อพระวงศ์” กิจการหอฝานโหลวไม่ได้ใช้ชื่อนางออกหน้า แต่นี่เป็นกิจการที่นางสร้างขึ้นมากับมือ หากหอฝานโหลวถูกนำเข้าไปอยู่ท่ามกลางการแย่งชิงบัลลังก์ แล้วจะให้พี่หญิงรองของนางวางตัวอย่างไร ชื่อเสียงของจวนสกุลซึ่งจะลงเอยเช่นไรกัน

ยังไม่ทันที่คนเรือจะตอบอะไร ก็มีคนก้าว ‘ตึง ตึง ตึง’ ขึ้นมาจนทำให้เรือโคลงเคลง “ซ่งป้อหยวน เจ้าแอบพาองค์หญิงหนีมาเที่ยวเล่นข้างนอกอีกแล้วนะ หากเกิดอะไรขึ้นกับองค์หญิง ใครจะรับผิดชอบ จะให้ท่านย่า

มาคอยช่วยอย่างนั้นหรือ”

ช่งป้อหยวนได้ยินแล้วรำคาญใจนัก ก่อนจะเอาดอกไม้สีแดงสดในมือ
 ทัดไปที่หูของผู้มาใหม่ “เจ้าไม่เข้าใจธรรมเนียมบ้างหรือ ต่อให้ข้าไม่ได้ความ
 แค่นี้ ข้าก็ยังเป็น ‘พี่ชาย’ เจ้านะ จริงหรือไม่”

ผู้ที่มาใหม่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับช่งป้อหยวนทุกประการ ถึงแม้
 ลัทธิส่วนความสูงจะไม่ต่างกันนัก แต่เรื่องที่ต่างจากช่งป้อหยวนอย่างเด่นชัด
 ก็คือ ช่งไปเย่ไม่ชอบดอกไม้ ชูดที่นางสวมเป็นแบบเรียบง่ายสีดำทั้งชุด ผม
 ถูกเกล้าขึ้นอย่างเรียบง่าย มีเพียงปิ่นไม้ราคาถูกอันหนึ่งเสียบอยู่ พอมายืนอยู่
 ข้างๆ ช่งป้อหยวนที่อู้ฟู่ไปด้วยไม้ดอกไม้ประดับ จึงทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามีผู้ใหญ่
 ในเรือนอกจะลำเอียงเกินไปสักหน่อย

มือข้างหนึ่งของนางดึงเสื้อออกมา ส่วนอีกข้างก็ดึงดอกไม้ที่ช่งป้อหยวน
 ทัดหูให้ออก “เจ้าอย่ามาพูดจาเหลวไหล” นางเหลือบไปมองคนเรือที่กำลัง
 เก็บของอยู่ด้านหลังช่งป้อหยวน ก่อนจะพูดเสียงลวดไพเราะออกมา “เจ้าเป็น
 ชายเป็นหญิงข้าไม่รู้หรือ”

ช่งป้อหยวนยิ้มกว้าง ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปเรื่องอื่นอย่างสิ้นที
 “ตอนที่เจ้าเข้ามา ไม่เจอเสี่ยวอู่หรือ”

ช่งไปเย่คิดว่าคนในชุดสีฉูดฉาดตั้งขึ้นไปบนฝั่งพลางตอบคำ “เจอแล้ว
 เจอแล้ว ข้ามันพวกชอบพูดเจ้อยแจ้วไปเรื่อย ไม่รู้วิธีปลอบโยนใคร ต้องเป็น
 ‘พี่ชาย’ ผู้ผ่านประสบการณ์กับสตรีสูงศักดิ์มาแล้วเช่นเจ้าต่างหากถึงจะปลอบ
 นางได้”

ครั้นถูกช่งไปเย่ลากตัวลงจากเรือ ช่งป้อหยวนก็ยกมือขึ้นลูบศีรษะอย่าง
 เก้อเขินแล้วส่งสายตาดูกลับไป “เจ้าทำอะไรลูกลี้ลูกกลนเช่นนี้ ถ้าท่านย่าเห็นข้า
 เป็นได้ตำหนิเจ้าอีกแน่”

ช่งไปเย่ทำปากเบี้ยวสนใจนาง

บรรยากาศบนฝั่งเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของพืชพรรณเขียวชอุ่ม มีเพียง
 สายน้ำที่คั่นกลาง ตรงข้ามก็คือหอผานโหลวที่ไม่หลับใหล...หัวใจของเมือง

เปียนจิง

ทุกคนพากันเดินเรียงขึ้นไปนั่งบนรถม้าที่กว้างขวางของเสี่ยวอู่ เสี่ยวอู่ยกมือขึ้นหวดขมับ และมอง ‘พี่น้อง’ คู่นี้มีปากมีเสียงกันด้วยความคุ้นชินความจริงแล้วนางรู้สึกอิจฉาพวกเขา เจ้านายของตำหนักบูรพาผู้เคร่งขรึมคือพี่ชายเพียงหนึ่งเดียวของนางที่เกิดจากพระมารดาคนเดียวกัน ดังนั้นนางจึงหวงแหนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องของคนสกุลซ่งเช่นนี้นัก

ขณะนั้นซ่งป้อหยวนกำลังเอนศีรษะซบไปที่ไหล่ของซ่งไป่เย่ แต่กลับถูกซ่งไป่เย่รังเอาไว้ ซ่งป้อหยวนที่ขยับไม่ได้จึงได้แต่ใช้รองเท้าบักลายของตนสะกิดไปบรองเท้าของซ่งไป่เย่ “เสี่ยวเย่ เจ้าลองคิดหาวิธีรื้อท่านหญิงอันหยางไว้ที่เมืองเปียนจิงของพวกเราโดยไม่ต้องอภิเษกสมรสได้หรือไม่”

ซ่งไป่เย่เหลือบตามองกลับไป “ซ่งป้อหยวน เจ้าโง่หรือไร ปีนี้ตอนที่ท่านอ่องเจียงตั้งเสด็จกลับดินแดนคักดินา ฮ่องเต๋ยังตั้งใจให้ท่านอ่องพาท่านหญิงกลับไปไม่ได้เลย เจ้าวางใจเถิด ต่อให้ท่านหญิงต้องอภิเษกสมรสก็ต้องได้รั้งอยู่ที่เมืองเปียนจิงของพวกเราแน่นอน”

หัวของซ่งป้อหยวนโงนงนไปมาจนเกือบชนเข้ากับผนังรถม้า นางยกมือขึ้นลูบท้ายทอยก่อนจะหันไปพูดย้ำ “ความหมายของข้าก็คือ สามารถทำให้ท่านหญิงไม่ต้องอภิเษกสมรสได้หรือไม่”

ซ่งไป่เย่ได้ยินเช่นนั้นก็หันไปมองเสี่ยวอู่ และตอบกลับด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “ก็เชื่อว่าไม่ได้ อย่างเช่นให้ท่านหญิงแต่งหลอกๆ กับ...เจ้าโง่”

“ไม่ได้”

“ไม่ได้”

ทั้งคู่ต่างมีที่ท้าวกำลังเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ เสี่ยวอู่กลัวว่าหากอาหญิงเล็กได้มาคลุกคลีกับคนที่ดูดีเช่นนั้นบ่อยๆ เข้า ก็ไม่แน่วางจะตกหลุมรักซ่งป้อหยวนขึ้นมาจริงๆ

สำหรับซ่งป้อหยวนแล้ว ท่านหญิงอันหยางถือเป็นผู้รู้ศาสตร์ปราชญ์ตำรา คักดีฐานะสูงส่งยิ่ง นางจะไปรับผิดชอบชีวิตที่ล้ำค่าเช่นนี้อย่างไรไหว

หากพลังพลาดแม่เพียงเล็กน้อย ร้อยกว่าชีวิตในจวนของนางก็อาจมลายจมกองเลือดไปจนสิ้นได้ ต่อไปอาจไม่เหลือแม่แต่หลุมฝังศพให้คนมาร่ำไห้ไว้อาลัยด้วยซ้ำ

ภายใต้การคุมเชิงกันของทั้งสองฝ่าย รถม้าค่อยๆ เคลื่อนตัวมาถึงจวนเงินกั้วกง

ผู้ที่ยืนรออยู่หน้าประตูก็คือหญิงสูงศักดิ์ซึ่งเป็นพี่สาวคนรองของช่งป้อหยวนผู้นั้น เวลานี้แล้ววันต่ำเหลียงมีเพียงก๊วยเพยเหนียงเหนียงซึ่งเป็นพระสนมชั้นหนึ่งเพียงผู้เดียว นั่นก็คือจวงก๊วยเพย...ซึ่งไปจ้อ

ช่งป้อหยวนกระโดดลงจากรถม้าเป็นคนแรก โดยไม่สนใจเสี่ยวอู้อูซึ่งอยู่ด้านหลัง แล้วเดินไปจูงมือพี่หญิงรองของนางพาเดินเข้าจวนไป “เหตุใดพี่หญิงรองถึงออกมาขึ้นรถตรงนี้เล่า ไม่หนาวหรือ”

จวงก๊วยเพยมองค้อนช่งป้อหยวนไปที่หนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวกลับไปคว้ามืออวีเหวินหลิวซู่ขึ้นมา แล้วถามขึ้นอย่างปกติ ราวกับไม่ทันสังเกตเห็นรอยแดงในดวงตาของนาง “คีนี่เสี่ยวอู้อูรู้สึกสบายดีหรือไม่”

อวีเหวินหลิวซู่ยกหน้าเพียงเล็กน้อย แล้วเกาแขนจวงก๊วยเพยอย่างสนิทสนม “ครั้งหน้าคงออกไปพร้อมกับช่งป้อหยวนไม่ได้แล้วละ ตลอดทางมานี้บรรดาหญิงสาวเอาแต่ส่งสายตามองมาด้วยความอิจฉา ข้าหรือจะทนรับเรื่องแบบนี้ไหว”

จวงก๊วยเพยหันไปมอง ‘น้องชาย’ ตัวเองด้วยความขบขัน จากนั้นก็หันกลับมาแสดงท่าทีว่าเห็นด้วย “อาหยวนแหวดล้อมไปด้วยสตรีตั้งแต่ยังเล็กพอโตขึ้นก็ยิ่งแล้วใหญ่ ทำเอาสตรีเหล่านั้นคิดแต่จะปริมาเยื่อนจวนเรา ทุกครั้งท่านยาต้องคอยเตือนคอยบอกให้อาหยวนอยู่ห่างๆ อย่าได้เข้าไปข้องแวะกับพวกสตรีมากนัก แต่นางฟังคำท่านยาเสียที่ไหน” นางเบนสายตาไปทางช่งไป่เย่ก่อนจะพูดต่อด้วยความชื่นใจ “ยังดีที่เสี่ยวเย่เป็นคนที่ไม่ทำให้ผู้อื่นต้องเป็นกังวล ไม่เคยร่วมก่อเรื่องไปพร้อมกับ ‘พี่ชาย’ ของนางมาแต่ไหนแต่ไร”

คำพูดเหล่านี้ถึงแม้จะดูเหมือนว่ากำลังตำหนิ แต่ใคร่ได้ยื่นเข้าก็รับรู้ได้ถึงความภาคภูมิใจในตัว ‘น้องชาย’ น้องสาวของผู้เป็นพี่สาว

ช่วงป้อหยวนกับช่วงไป่เย่เดินตามหลังพวกนางอยู่ในระยะห้าก้าว ช่วงป้อหยวนกระซิบถามน้องสาวที่อยู่ข้างๆ “เจ้าว่าท่านหญิงจะคิดอย่างไรกับเรื่องนี้”

ช่วงไป่เย่พูดขึ้นอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก “ยังจะคิดอย่างไรได้อีกเล่า ก็เห็นองค์หญิงทำเป็นหลานสาวนะสิ เช่นนี้แล้ว ‘พี่ชาย’...เจ้าก็สามารถแต่งภรรยาได้แล้ว ขอเพียงว่าที่พี่สะใภ้ของข้าทนคนมากปัญหาอย่างเจ้าได้”

ช่วงป้อหยวนได้ยินดังนั้นก็หัวเราะเสียงดัง “ข้าจะแต่งภรรยาได้อย่างไร” หัวเราะเสร็จก็โน้มศีรษะลงมากกระซิบกับช่วงไป่เย่ “ข้าเองก็ไม่สมควรไปทำร้ายคุณหนูของจวนอื่นี่ไซ้หรือไม่เล่า เจ้าอย่าหาเรื่องหน่อยเลย”

ช่วงไป่เย่หยุดกะทันหัน ยกนิ้วชี้ไปยังแผ่นป้ายที่มีตัวอักษรสีทองเขียนคำว่า ‘จวนอ๋องหวายหนาน’ เหนือคานประตูเรือนรองจวนเงินกั๊กง “ดูจากตำแหน่งกลวงโบ้วางเปล่าของอ๋องหวายหนานแล้ว เจ้าคงหนีไม่พ้นหรอก หากตอนนี้เจ้ายังไม่รีบหาแผนสำรองไว้ รอจนฮ่องเต้พระราชทานนางแต่งตั้งมา ข้าจะคอยดูว่าเจ้าจะอย่างไร”

ช่วงป้อหยวนเม้มปากแล้วจงใจตะโกนเสียงดังไปข้างหน้า “ข้าศึกมาด้านรับ น้ำมาเอาดินกัน หรือไม่ก็ไปร้องห่มร้องไห้แล้วจะแขวนคอตายต่อหน้าท่านย่าเอาละกัน”

ช่วงไป่จื่อซึ่งอยู่ห่างจากพวกนางทางด้านหน้าพอสมควรหันขวับกลับมา นางได้ยินเพียงคำว่า ‘แขวนคอ’ สองพยางค์ก็รีบเดินจ้ำอ้าวมาดิ่งแขนเสื้อ ช่วงป้อหยวน แล้วบอกให้นางตบปากตัวเอง

“เร็วๆ เลย ชิ อยู่ดีไม่ว่าดี พุดจาอะไรไม่นำฟังเช่นนี้”

3

เมื่อทุกคนก้าวผ่านประตูบานคู่ทางด้านหน้า และเดินไปตามเส้นทาง
อิฐสี่เหลี่ยมจัตุรัส ก็ล่องเข้าสู่ลานด้านในอันกว้างขวางของจวนเจิ้นกั๋ววง

หลังจากส่งเสี่ยวอู่กลับไป จวงกั๋วเพยก็ยืนนิ่งอยู่หน้าเรือนเล็กของตัวเอง ก่อนจะหันกลับมาแล้วตี ‘น้องชาย’ ที่สูงกว่าตนเกือบครึ่งศีรษะพร้อมกับขมวดคิ้วบ่นนาง “เจ้าก็หัดกินให้มากๆ หนอยสิ เสี่ยวเย่เป็นเพียงเด็กสาวกลับสูงเทียมเจ้า ต่อให้เป็นแฝดชายหญิงก็ไม่ควรเป็นเช่นนี้ ไม่ได้เป็นแฝดแท้เสียหน่อย”

ซ่งไปเย่ที่ยืนเฝ้าปากอยู่ข้างๆ พุดแก้ต่างแทนซ่งป้อหยวน “ให้เขาสูงไปจะมีประโยชน์อันใดเล่า ข้าว่าซ่งป้อหยวนเป็นเช่นนี้ละดีแล้วเจ้าคะ แต่ข้าสูงแบบนี้ ข้าสวมอาภรณ์ตัดเย็บสำเร็จรูปทั่วไปไม่ได้แล้ว”

จวงกั๋วเพยปล่อยมือ แล้วหันไปบอกรมซ่งไปเย่ “เจ้าเรียกชื่อ ‘พี่ชาย’ ของเจ้าตรงๆ เช่นนี้ได้ยังไง สกุลซ่งเคยให้เจ้าต้องเป็นกังวลเรื่องอาภรณ์ตั้งแต่เมื่อไรกัน” เมื่อใดที่พี่ใหญ่กับพี่รองเอ่ยถึง ‘สกุลซ่ง’ มิใช่ ‘จวนเจิ้นกั๋ววง’ แล้วละก็ น้องๆ จะรู้ได้ทันทีว่านางรู้สึกไม่พอใจแล้ว

ซ่งป้อหยวนแอบทำหน้าล้อเลียนใส่ซ่งไปเย่อยู่ทางด้านหลังจวงกั๋วเพย

ส่วนซึ่งไปเย่ทำได้แค่จ้องมองนางกลับ

รอนจนวนนางหึ่งคู้ส่งจวงก๊วยเพยเข้าเรือนเรียบร้อย ซึ่งไปเย่ก็เข้ามาจับไหล่ซึ่งป้อหยวนแล้วกระซิบ “เจ้าก็แค่เกิดก่อนข้านิดเดียว ทำเป็นได้ใจไปเถิด! รอว่าที่พี่สะใภ้ข้าแต่งเข้าจวนมา ข้าจะไปเข้าพวกกับฝ่ายนางแน่”

ซึ่งป้อหยวนยิ้มอย่างไม่หวั่น “ดีสิ เช่นนั้นข้าจะแต่งภรรยาที่ดูร้าย ลักหน้อยเข้ามาละกัน ประเพณีที่ทำให้ ‘น้องสามี’ พุดอะไรไม่ออกเลยประมาณนั้น”

สองพี่น้องเดินไหลชนไหลอย่างไม่มีใครยอมใคร จนกระทั่งเห็นแสงจากลูกธนูเพลิงเหนือศีรษะที่พุ่งผ่านจวนเจิ้นกั้วกงเข้ามาด้วยความเร็ว

หึ่งคู้หันมามองหน้ากันทันที ซึ่งป้อหยวนรีบเข้าห้องไปอย่างรวดเร็ว หลังจากปลดเข็มขัดกับป้ายมัจฉาทอง เปลี่ยนรองเท้าเรียบร้อยแล้ว ก็หันมารับผ้าเช็ดหน้ากับกระป๋องอ่างเอวของซึ่งไปเย่ ก้าวตามซึ่งไปเย่ไปติดๆ และพากันขึ้นไปบนหลังคา

ซึ่งไปเย่รีบรุดไปยังจุดที่ลูกธนูถูกยิงมา โดยไม่ลืมนึกที่จะจุดซึ่งป้อหยวนที่อยู่ด้านหลังมาด้วย “บอกแล้วว่าไม่ต้องสวมอาภรณ์ให้มันหลุดจาดนั้ก นี่ข้าต้องมารอเจ้าเปลี่ยนชุดทุกครั้งเลยนะ เสียเวลาจริงๆ”

ซึ่งป้อหยวนก้าวแซงซึ่งไปเย่ขึ้นมา “เช่นนั้นเจ้าก็ไปก่อนสิ ข้าบอกให้เจ้ารอหรือไร”

ซึ่งไปเย่เอือมระอา “เจ้าใช้ความอบอุ่นอ่อนโยนที่มักมีให้หญิงสาวบ้านอื่นแก่ข้าบ้างมันจะตายหรือไร”

ซึ่งป้อหยวนหัวเราะเสียงเบา ก่อนจะกระโดดลงจากหลังคา ส่วนซึ่งไปเย่ก็ตามติดลงมาอยู่ข้างๆ นางโดยไร้สัมผัสเสียง บ่าวรับใช้ที่คอยดูแลดูเรื่องนี้ทั้งหลายรีบร้อนเข้ามารับหน้าพวงนางทั้งสอง “นายท่าน คุณหนู ท่านทั้งสองมาแล้ว องค์ครั้นเงาในหอต่างออกไปกันหมดแล้ว ربกวณพวกท่านทั้งสองแล้วขอรับ”

สตรีในหอผ่านโหลวทุกคนเป็นผู้ชายสุนทรียศิลป์ แต่ก็มักจะมีพวกเสเพลสมองขี้เสื่อไม่กี่คนที่ชอบเบ่งอำนาจรังแกผู้อื่น เพื่อปกป้องรักษาความ

เป็นไปของหลายร้อยกว่าชีวิตในหอฝานโหลว ซึ่งป้อหยวนได้แต่สั่งว่า เมื่อเจอเหตุการณ์ลักษณะนี้ ให้พวกเขาพาเหล่าตรูฉิน้อยหลบหนีไปก่อน

เดิมทีลูกรูฉินั้นมีไว้ให้เหล่าสตรีภายในหอฝานโหลวสำหรับใช้ขอความช่วยเหลือโดยเฉพาะ ถึงแม้หอฝานโหลวจะมี ‘องค์รักษ์เงา’ ที่มีฝีมือสูงไว้คอยป้องกันภัย แต่องค์รักษ์เงามีด้วยกันเพียงเจ็ดคนย เวลาคู่หอฝานโหลวขาดองค์รักษ์เงา พวกนางทั้งสองจึงต้องลงมือเอง

“เหมือนเคย เจ้ารับสี่คนทางหน้าประตูไป ด้านในอีกสิบหกคนไว้ตัวเอง”
ซึ่งป้อหยวนพูดออกมาโดยไว

ในสถานการณ์เช่นนี้ เลี้ยวจะไม่พูดพร่ำไร้สาระมาแต่ไหนแต่ไร นางเพียงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นถึงความตื่นตัวตามประสาเด็กสาวในวัยนี้

ซึ่งป้อหยวนม้วนตัวกลับขึ้นไปบนหลังคา ใช้หินก้อนเล็กที่หยิบมาอย่างลวกๆ ขว้างไปที่จุดหลังคอกของยามไม่กี่คนที่เฝ้าหน้าประตู ที่เหลือก็มีเพียงทหารลาดตระเวนของจวนอีกสองกลุ่มที่อยู่ฝั่งตรงข้ามถนน

ในช่วงเวลานี้ ทหารลาดตระเวนต่างถือคบไฟไว้ในมือ ซึ่งป้อหยวนนั่งยองๆ อยู่บนหลังคา รู้สึกเพลินไปกับสถานการณ์ที่เห็นว่าผู้อื่นกำลังจะทำการโหด รอจนนางเห็นเสี่ยวเย่ตีคนสลบและเข้าไปด้านในได้อย่างปลอดภัยแล้ว จึงกระโดดลงมาจากรังคคาอย่างไร้สัมเสียด

จากนั้นล้วงเอาหินไฟออกมาจากอก กะเทาะมันอย่างไม่รีบร้อนอยู่ครู่หนึ่ง แล้วโยนออกไปทางต้นไม้ขนาดสองคนโอบในลานเรือนโดยไม่แม้แต่จะมอง

ไปไม้ติดไฟเกิดเป็นเพลิงสว่างจ้า ทหารลาดตระเวนต่างกรูล้อมกันเข้ามาอย่างอึกทึก มีทั้งเสียงเรียกให้คนไปตักน้ำมาดับไฟ มีทั้งเสียงตะโกนด่าว่าโหวกเหวก

เมื่อซึ่งป้อหยวนถือโอกาสจากความวุ่นวายที่เกิดขึ้นแอบเข้าไปในห้องใต้บุรุษร่างท้วมวัยกลางคนที่เปลื้องผ้าออกจนเหลือแค่ชุดตัวในภายในห้องก็ถูกซึ่งไปเยซัดฝ่ามือใส่จนสลบไปเรียบร้อยแล้ว เมื่อแน่ใจว่าคนผู้นี้จะไม่ตื่นขึ้น

มากะทันหัน ช่งป้อหยวนจึงเดินเข้าไปดูใบหน้าที่ของแม่นางผู้นั้น ที่เห็นผู้ที่ขับขานบทเพลงในคำคินนี้ก็คือจางซือซือ

เวลานี้จางซือซือสวมเสื้อผ้างดงามเรียบร้อยดีแล้ว กำลังยืนอยู่ด้านหลังช่งไปเยและยื่นกรรไกรส่งให้นางอย่างว่าง่าย

ทันทีที่ช่งไปเยย่อตัวนั่งลง ก็ถูกช่งป้อหยวนคว้าตัวขึ้นมา

“เจ้าเป็นสาวเป็นนาง ไม่เขินอายบ้างหรือ อย่าก่อเรื่อง รีบออกไปได้แล้ว”

ช่งไปเยวางกรรไกรลงอย่างซุนเคื่อง แล้วพาจางซือซือหลบเสียงทหารลาดตระเวนที่อยู่นอกกำแพงการดับไฟด้วยความระมัดระวัง อีกทางหนึ่งก็หันกลับมามบ่น “ได้เลือดเสียบ้างคงดี”

ช่งป้อหยวนดันหลังช่งไปเยแรงๆ แล้วยิงเอ่ยดูเสียงต่ำอย่างยากนักที่จะเกิดขึ้น “รีบไปได้แล้ว”

จางซือซือเฝ้าตามติดสองพี่น้องออกมาด้วยความระมัดระวัง กระทั่งได้กลิ่นธูปไม้หอมจากภายในห้องของพี่ซุหลันที่คุ้นเคย จึงยกมุมปากขึ้นด้วยความโล่งใจ

ทั้งสามคนไม่มีใครรู้ตัวเลยว่า ในเวลานี้ที่หน้าต่าขั้นสองของคฤหาสน์ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม มีคนผู้หนึ่งกำลังจับจ้องทุกการเคลื่อนไหวของพวกนางอยู่

“คุณหนู คนผู้นี้ค่อนข้างต่างจากคำเล่าลืออยู่บ้างนะเจ้าคะ” เด็กสาวอายุราวๆ ลิบสามสิบสี่ปี สวมชุดคลุมสีแดง ถักเปียเส้นเล็กเต็มศีรษะคล้ายชาวต่างแคว้น พุดขึ้นพร้อมชี้มือไปยังกลุ่มคนที่ทำตัวลับๆ ล่อๆ ด้านล่าง ขณะที่พุดก็ใช้อีกมือหนึ่งกดเครื่องประดับเงินขนาดใหญ่บนตัวไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเสียงโดยไม่จำเป็น

ผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘คุณหนู’ นั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงสูงของชุดโต๊ะน้ำชา ก่อนจะก้มลงเล็กน้อย แล้วยกผ้าเช็ดหน้าในมือขึ้นปิดจมูกกับปากไว้ ไออออกมาแรงๆ แล้วพุดขึ้น “ถ้าคู่ต่อกรของข้าเป็นพวกหน้าเมือแล้วละก็ การเดินทางมายังเมืองเปียนจิงครั้งนี้คงหมดสนุกแล้วสิ” ใบหน้าแดงที่เพิ่งผ่านการไอแหยขึ้น พวงแก้มที่ปรากฏสีแดงเรื่อขึ้นเองตามธรรมชาตินี้ช่างดูต่างจากอารมณ์

เรียบง่ายที่นางแสดงออก... แลดูซัดกันหนัก

นักพรตหญิงที่ยืนอยู่ด้านหลังคุณหนูยื่นถ้วยน้ำชาส่งให้ด้วยความโล่งใจ และยกมือขึ้นลูบแผ่นหลังผอมบางของนางอยู่หลายรอบ ภายใต้กระตุกปีกผีเสื้อที่งดงามนี้คือหัวใจของนายหญิงที่แตกต่างจากคนธรรมดาทั่วไป

จึงได้จับชามานชุนอันเย็บเพียงเล็กน้อยแล้วหันไปถามสาวใช้ “สำหรับเจ้าแล้ว วรรยู่ของเขาเป็นอย่างไร”

สาวใช้ยกมือขึ้นกอดอกทำท่าครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนเอ่ยปาก “ก็แค่ลูกไม้ไร้ศักยภาพเท่านั้น เวลาเพียงครึ่งก้านธูป^๘ ข้าก็สามารถกำจัดเขาได้โดยไม่ทิ้งร่องรอย”

จึงได้ยกมุมปากขึ้นเพียงเล็กน้อยแล้วยิ้มแถมจนพลงหันมามองสาวใช้ “อันแล้ว”

อันแล้วผลจากริมหน้าต่างมายืนอยู่ข้างกายหญิงสาวอย่างสงบเสียงมจากนั้นก็คุกเข่าลง เมื่อแหบศีรษะของตนเองกับฝ่ามือของหญิงสาวได้จึงพอใจ

“ต่อไปซึ่งป้อหยวนจะมาเป็นสามีข้า เจ้าคิดอย่างไร” จึงได้ยิ้มยิ้มแถมนางขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“เขาจะหรือ ไม่ได้ พวกสักแต่เล่นลูกไม้ไร้ศักยภาพเช่นเขาจะเอาอะไรมาปกป้องคุณหนู” คิ้วบนใบหน้าเล็กๆ ที่ยังไม่โตเต็มที่ของอันแล้วขมวดเย็นจนกลายเป็นอักษร ‘ชุน’^๙ ตัวโต ภายใต้ประสบการณ์ที่มีอย่างจำกัดของนางนั้น เรื่องสำคัญที่สุดคือการปกป้องคุณหนู หากต่อไปคุณหนูต้องแต่งตั้งให้แก่กระสอบฟางพรรคนี้ นางคงได้แต่เป็นกังวลจนนอนไม่หลับเพราะว่ารุ่นแน่

แต่จึงได้กลับยิ้มเฉยเมยพร้อมหันไปมองนักพรตหญิงทำทางเคร่งขรึมผู้นั้น ก่อนจะยกถ้วยชาที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมาอย่างไม่รีบร้อน เป่าใบชาที่ลอย

^๘ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ก้านธูป เทียบเท่ากับ 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับความยาวของก้านธูป

^๙ อักษรชุน (川)

อยู่ในถ้ำเบาๆ ผ่านไปสักพัก รोजनाสรพสิงรอบตัวกลับคืนสู่ภาวะเสียบสงบอีกครั้ง นางจึงค่อยๆ วางถ้วยชาในมือลงแล้วเอ่ยออกมาเบาๆ “เป็นชานี้ล่ะ”

ในคำคืนอันมีมิตินี้ ใบหน้าของคนป่วยที่ซีดขาวเผยความมุ่งมั่นที่ต้องการเอาชนะออกมา

ผ่านไปสองสามวัน จวนที่ว่าการมีประกาศตามหาคนหายออกมา พร้อมตั้งเงินรางวัลไว้ถึงหนึ่งพันตำลึง

ว่ากันว่าสองวันก่อนบ้านคหบดีจางถูกโจรย่องเบาเข้าปล้น ทั้งยังได้จุดไฟเผาต้นไม้โบราณอายุกว่าร้อยปีที่ปลูกอยู่ในจวนแล้วหลบหนีไป เปลวเพลิงเผาไหม้ลูกกลมตลอดคืน เผาจนคฤหาสน์ของคหบดีจางมอดไหม้หายไปกว่าครึ่ง

ในเวลานี้โจรย่องเบาซึ่งป้อหยวนกำลังนั่งอยู่ในอ้อมกอดของซูหยินผู้เฒ่าอย่างออต่ออ่อน “ท่านอย่าช่วยไปรับท่านหญิงอันหายออกจากวังมาพักที่จวน พวกเราลักสองสามวันได้หรือไม่”

ซ่งไปจื่อซึ่งนั่งถัดลงมาจากเก้าอี้ประธานวางเปลือกลิ้นจี่ในมือลง ก่อนหันไปเอ่ยตำหนิกับซูหยินผู้เฒ่า “เจ้าเด็กไร้หัวใจคนนี้นี่ รู้จักแต่เรียกหาพี่หญิงบ้านอื่น เหตุใดตอนที่เปิ่นกง¹⁰ พานักอยู่ในวังถึงไม่เคยได้ยืมว่าเจ้าจะมีใจคิดถึงข้าเช่นนี้บ้างเลยเล่า”

ซ่งป้อหยวนผละจากอ้อมอกของซูหยินผู้เฒ่า “พี่หญิงรองทำร้ายจิตใจ ‘น้องชาย’ เช่นนี้อีกแล้ว ข้าไหนเลยจะไม่คิดถึงพี่หญิงรอง ข้าคิดถึงทุกวัน จนอยากบุกเข้าวังไปอยู่เป็นเพื่อนท่านเสียวละ”

ซ่งไปจื่อปอกเปลือกลิ้นจี่ในมือต่อ สีหน้าเต็มไปด้วยความไม่เชื่อถือนะ ซูหยินผู้เฒ่าเห็นเช่นนั้นก็ยกมือขึ้นทุบลงไปบนตัวซ่งป้อหยวน “เจ้ามันหนังหนานัก”

¹⁰ สรรพนามที่สตรีในวังหลวงผู้เป็นเจ้านายของตำหนักใดตำหนักหนึ่งใช้เรียกแทนตัว

ซึ่งไปจื่อรีบลุกขึ้นไปดึงตัวช่งป้อหยวนมาให้มาอยู่ข้างๆ ตนเอง แล้วยื่นจานลั่นจี้ที่เพิ่งปอกเปลือกไว้ใหม่ๆ ยัดใส่มือช่งป้อหยวน

“ท่านยาก็จริงๆ เลยหนอ มาไม้นี้ทุกที ท่านก็รู้ดีนี่ว่าของรักของหวงของข้ากับพี่หญิงใหญ่ก็คือเจ้าเด็กสองคนนี่”

ซึ่งไปเย่ที่ดื่มชาอยู่ข้างๆ รีบตอบกลับ “พี่หญิงรองจะรักจะหวง ‘พี่ชาย’ ก็รักก็หวงเขาไปสิ จะเอาเข้าไปเอี่ยวด้วยทำไม ข้ายังไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย” พอได้ยินเช่นนั้น ซึ่งไปจื่อก็แยมยิ้มเข้าไปเอากเอาใจซึ่งไปเย่บ้าง

ยิ่งเป็นครอบครัวสูงศักดิ์มีฐานะ ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวก็ยิ่งซับซ้อน โชคดีที่ทายาทรุ่นเยาว์ทั้งห้าของครอบครัวสกุลช่งต่างรักใคร่กลมเกลียวเป็นหนึ่งเดียว ดังนั้นแม้พวกเขาจะเกิดมาสูงศักดิ์มั่งมี แต่ยังคงหยอกล้อกันไปมาเพื่อสร้างเสียงหัวเราะให้แก่ผู้อื่นผู้เฒ่า

ช่งป้อหยวนกระตุกรั้งแขนซึ่งไปเย่ “ก๊วยเพยเหนียงเหนียงเอาใจเจ้า เจ้าก็เอาแคंपอประมาณเถิดนา คิดว่าตัวเองสำคัญนักหรือไร” พุดจบนางก็เอาลั่นจี้ที่ปอกเปลือกไว้เรียบร้อยแล้วยัดใส่มือซึ่งไปเย่ก่อนเอ่ยปาก “พี่หญิงสามจะกลับมาถึงเมื่อไรหรือ”

ซึ่งไปจื่อกลับไปนั่งที่แล้วเริ่มลงมือปอกเปลือกลั่นจี้ต่อพุด “เสียวอวีเองอายุทานาก็ไม่น้อยแล้ว สมควรเริ่มมองหาสามีดีๆ ในเมืองเป่ียนจิงนี้ให้หางอย่างจริงๆ จังๆ เสียที”

ช่งป้อหยวนกับซึ่งไปเย่มองหน้ากัน ทั้งคู่ต่างเห็นรอยแยมยิ้มในดวงตาสดใสของอีกฝ่าย

ซึ่งไปอวี้ผู้นี้ถือเป็นผู้มีความรู้สึกซาต่อเรื่องรักใคร่มากที่สุดในบรรดาพี่น้องสกุลช่ง พี่หญิงใหญ่ซึ่งไปจินได้แต่งงานกับบุตรชายของเสนาบดีที่สนิทสนมเติบโตมาพร้อมกัน ครองคู่อย่างสง่างามและมีสถานะมั่นคง พี่หญิงรองซึ่งไปจื่อออกเรือนเข้าวังไปเป็นพระสนม ตำแหน่งฐานะก็เอื้อหนุนให้ยิ่งสูงส่งมั่งคั่ง ส่วนน้องเล็กซึ่งไปเย่นั้นเฉลียวฉลาดโดดเด่น อีกทั้งอุปนิสัยผิดแผกแตกต่างสำหรับพี่หญิงสามซึ่งไปอวี้ผู้นี้...ราวกับว่านางได้โยนข้อดีของท่านแม่ทิ้งไป

จนสิ้น กลับไปเอาดีด้านศิลปะการต่อสู้ด้วยตัวเองจนมีฝีมืออยู่ในระดับแนวหน้า

มารดาที่เพิ่งหายจากอาการป่วยไข้เดินเข้ามาในห้องโถงพร้อมเอ่ยปากตอบบทสนทนา “ลูกสามนี้ไม่รับข้อดีของข้าเอาไปบ้างเสียเลย นางช่างเหมือนกับอินจางตอนเขากำลังฝึกยุทธ์อย่างไรอย่างนั้น เป็นพวกคลั่งไคล้การต่อสู้อีกคน”

ซูหยินผู้เฒ่าเองก็หัวเราะออกมา “มีผู้ถอดแบบอินจางไว้สักคนก็ตีนะ อาหวนไม่ได้ความ ยังดีที่ยังมีเสี่ยวว้ออยู่ในจวนเรา โอหยา เจ้านี้ไม่รู้จักระวังเอาเสียเลย เพิ่งหายเจ็บไข้มาก็ดีรู้นอีกแล้ววี เจ้าพวกบ่าวเฒ่าเด็กรับใช้ล้มหายตายจากไปหมดแล้วหรือไร”

อาหวนที่ ‘ไม่ได้ความ’ เข้มปาก “ไม่ว่าท่านยาจะเอ่ยชมพี่น้องคนไหนก็ต้องลากข้าเข้าไปเี่ยวด้วยทุกที ราวกับว่าหากไม่ได้ตีเตียนข้าสักหน่อย ก็จะชมคนอื่นไม่ขึ้นเสียอย่างนั้น” คำพูดเหล่านี้ก็กล่าววกไปวนมาตั้งว่าตนเป็นผู้ได้รับความอยุติธรรม พุดจบก็พยุ่มารดาให้หนึ่งลงพอดี

แต่ซูหยินผู้เฒ่าหาได้ตกหลุมพรางแม้แต่น้อย “คำพูดพวกนี้ก็พูดเพื่อเอาใจพี่ใหญ่พี่รองของเจ้า” พุดจบก็ราวกับคิดอะไรขึ้นมาได้กะทันหันจึงหันไปมองซ่งไปจื่อ “อาจื่อ ข้าต้องเอางานประพันธ์ของอาหวนที่สำนักบัณฑิตหลวงไท่เสวียให้เจ้าดูสักหน่อย โอหยา วันก่อนสะกั้ใหญ่สกุลโจวนางงานประพันธ์แผ่นนั้นมาส่ง พอข้าได้เห็น ก็อายจนหน้าแก่ๆ ของข้าแดงไปหมด”

ซูหยินผู้เฒ่าหยิบกระดาษแผ่นนั้นออกมาส่งให้ซ่งไปจื่อ ทั้งยังชี้นิ้วเน้นย้ำลงไปบนหัวข้อนั้นอย่างแรงเพื่อแสดงความไม่พอใจ

ซ่งไปจื่ออ่านดูอย่างนึกสงสัย ‘หย่งเสวีย¹¹ เหตุใดต้องอ่านตำรา เหตุใดต้องเชื่อฟัง เฒ่ามันให้ฟังกันที ลำบากอาจารย์แล้ว ฮ่าๆ’

ซ่งป้อหวนชักนั่งไม่ติด พอเห็นพี่หญิงรองทำท่าอยากจะหัวเราะแต่

¹¹ วิชาว่าด้วยการเรียกภูผ่านบทกวี บทขับร้อง

กลับต้องกลืนมันเอาไว้อย่างสุดกำลัง ก็ได้แต่หน้าแดงพุทอะไรไม่ออก

ซึ่งไปเยซึ่งนั่งอยู่ที่มุมห้องก็ได้แต่กลืนหัวเราะตาม “ท่านยาเกียเอาแต่ดูแคลนเขาเช่นนี้สิ ความสามารถเรื่องการรักษาความบริสุทธิ์ของ ‘พีซาย’ ทำมกลางพฤษชานานาพรรณนั้น ทัวทั้งเมืองเขี่ยนจึงล้วนหาผู้มีใ้ได้เปรียบเชียว”

คำพูดนี้ยิ่งทำให้ซึ่งป้อหยวนหน้าแดงขึ้นไปอีก เอ่ยเสียงเบาแก่ต่างให้ตัวเอง “ตรูถึนเหล่านั้นทั้งอ่อนหวานละมุนละไม แล้วใครจะอยากออกไปเที่ยวกับบุรุษตัวเหม็นพวกนั้นเล่า”

เมื่อคำพูดเหล่านี้ผ่านหูฮูหยินผู้เฒ่ากับจวงก๊วยเพย ความหมายของคำพวกนั้นกลับแปรเปลี่ยนไปเป็น ‘บุรุษ’ ที่ให้กำเนิดทายาทไม่ได้ ทั้งยังมีผิวขาวและรูปร่างบอบบาง ช่วยไม่ได้ที่บุรุษอื่นจะดูแคลนซึ่งป้อหยวน ไม่ยอมชวนนางออกไปเที่ยวเล่นสำราญด้วย นางถึงได้พูดออกมาเช่นนี้

มีเพียงท่านแม่ของซึ่งป้อหยวนผู้เดียวเท่านั้นที่คิดต่างออกไป ที่นางคิดก็คือ การที่ซึ่งป้อหยวนต้องเสียสละความสุขของตนเพื่อพี่น้องคนอื่น ๆ เรื่องนี้เป็นความผิดของนางเอง

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบงัน ต่างคนต่างความคิด แต่สายตาของพวกนางทั้งหมดจับจ้องมายังซึ่งป้อหยวน

ซึ่งป้อหยวนรู้สึกราวกับกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้เข็มหมุด จึงรีบลุกขึ้น “ข้าจะออกไปดูสักหน่อยว่าองค์หญิงห้าเก็บข้าวของเรียบร้อยหรือยัง วันนี้ข้ากับเสี่ยวเยจะพานางไปเที่ยวเล่นในเมือง”

“พวกเจ้าต้องดูแลความปลอดภัยขององค์หญิงห้าให้ดี ข้าอายุมากแล้วปรารถนาเพียงได้ใช้ชีวิตในวัยชราอย่างสงบ” ฮูหยินผู้เฒ่าจับไม้เท้าหัวหนูพระราชทานแล้วยันตัวขึ้น

เมื่อใช้ไม้เท้าทองคำพุ่งตัวขึ้นขึ้น ก็ยกนิ้วชี้ไปที่จมูกของซึ่งป้อหยวน ซึ่งป้อหยวนหมุนตัวมาผลักซึ่งไปเยที่กำลังกินลั่นจื่ออยู่ “หยุดกินได้แล้วเจ้านั้นละ”

ซึ่งไปเยเซ็ดมือที่เปื้อนน้ำผลลั่นจื่อไปมา ซึ่งไปเยจื่อจึงยื่นผ้าเซ็ดหน้าผืนหนึ่ง

ไปให้ นางกล่าวขอบคุณก่อนจะตอบฮูหยินผู้เฒ่าอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก “พวกเราราบดีเจ้าค่ะ จวนเจิ้นกั้วกงของเราล้วนอยู่รอดมาได้ก็เพราะอาศัยความเมตตาจากราชสกุลอวีเหวิน”

ฮูหยินผู้เฒ่าพยักหน้า แหวต่าที่ซุ่นม้วนนั้นทำให้เด็ก ๆ มีอาการแยกแยะความนัยอะไรได้ชัดเจน “พวกเจ้าเข้าใจดีก็ดีแล้ว”

พูดจบก็ใช้ไม้เท้าเดินออกจากห้องโถงไปพร้อมกับสาวใช้